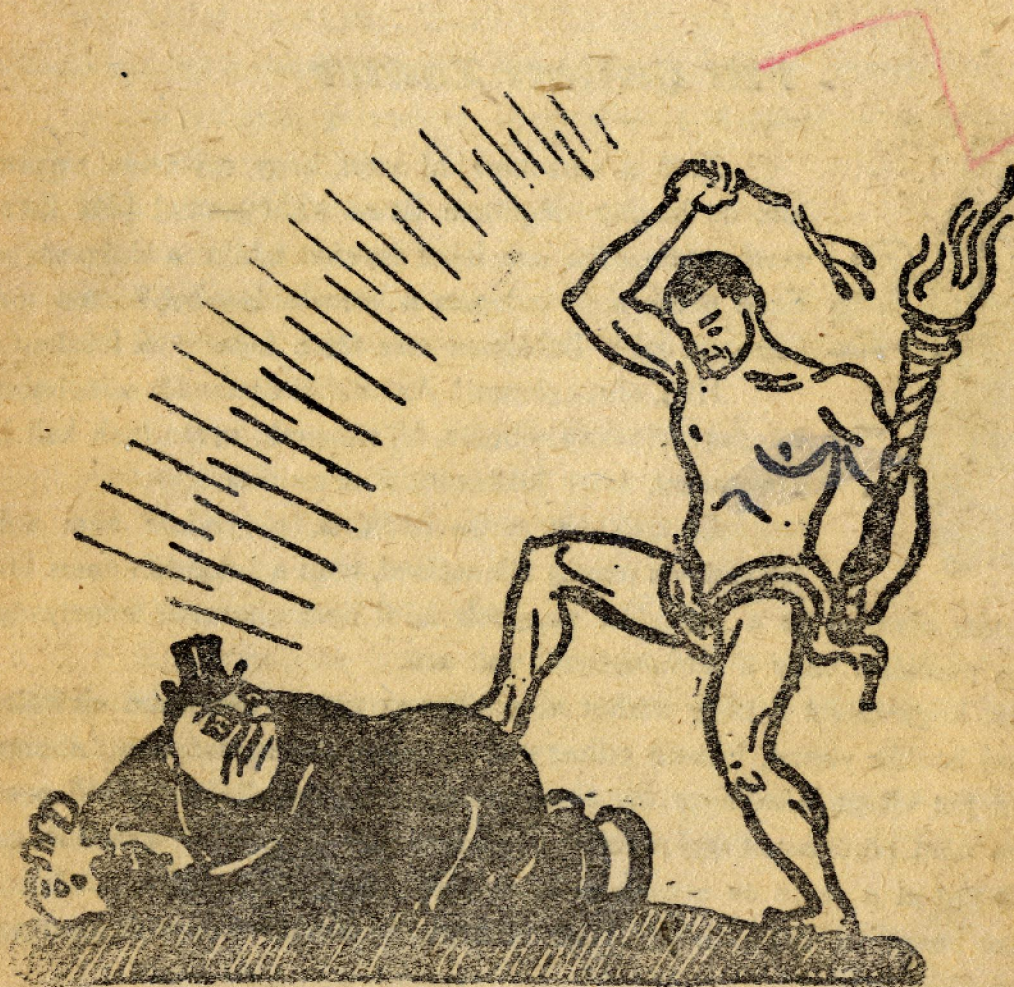

Világ proletárfjai egyesüljetek !

Kommunizáljuk-e Zsófit ?

**·Oktató írás a szabad szerelemről
és egyről-másról, amit tudni illik
és muszáj is az asszony népnek.**

A közoktatásügyi népbiztosság kiadása.

Budapest, 1919.

Ára 1 korona.

Mit hallott Zsófi?

Zsófi a városban járt azért, hogy egyetmást vásároljon, de bizony majdnem **üres szatyorral jött haza**, mert a városban sem lehet egyebet találni a drágaságnál. Ezért pedig nem érdemes a városba fáradni, hiszen megkaphatja ezt — ha éppen erre fáj a foga — a faluban is.

Haj, nincs semmi! Az ötödfél esztendő s világháboru mindent fölzabált, elnyűtt. Uj világnak, uj rendnek kell bekövetkezni, hogy kiköszörülje a csorbát.

Ez igaz, ezt tudja Zsófi is, aki eddig nem sokat törődött az ország állapotával, mert a kalendáriumon kívül egyebet nem olvasott és a jegyzőnél nagyobb urral nem akasztott tengelyvéget, amikor a porcióról vagy a hadisegélyről volt szó.

Igaz, hogy szidta a nagy urakat is, amikor az urát a háboruba elvitték és aztán nem hozták vissza, hanem otthagyták valahol Oroszországban, ahonnan máig sem jött vissza. Csakhogy ezt a nagy urak nem hallották. A Zsófi nyelve akkoriban nem pöröghetett úgy mint manapság. Lám Kurta Takácsnének csak egy kicsit járt el a szája és a csendörök mindjárt törvénybe vitték.

Most beszélhet Zsófi, ahogyan neki jól esik, de beszél is ám! A szomszéd még győzi füllel.

— Hát hallott már ilyet? A szocialisták kerültek a polcra, **aztán most el akarják venni mindenünket.**

— A mienket is? Ugy hallottam, hogy csak a gazdagokét.

— Én mást hallottam a városban, még pedig olyantól, aki jól tudja, mert az ujságból olvasta. Elvesznek mindent, de mindent.

— Aztán hová teszik?

— Hová? Hát mit tudom én. De még mást is hallottam.

— Mondja, galambom, mondja!

— Elzavarják a papunkat, **a templomból pedig kocsmát csinálnak.**

— Kocsmát? Hiszen éppen ők záratták be a kocsmát. Nem hinném.

— Jól van, hát nem kocsmát, hanem izét ni — mondja no! — ahol komédiázni szoktak.

— Színházat?

— Azt, azt. Hát nem szörnyűség ez. Hát akkor ki prédikál, ki keresztel, ki temet? Nem szörnyűség ez?

— Rettenetes. Elvész a világ.

— De ez még semmi. A városban azt hallottam, a hetipiacon beszéltek, **hogy a házasságot is eltörölik.**

— Szent atyám, hát akkor mi lesz ezzel a sok vén lánnyal?

— Azokat ne sajnálja, hiszen mi is csak úgy járunk, mint azok, mert a mi házasságunkat is megsemmisítik. Szegény uram, belehal, ha hazajön és megtudja.

— Ne tréfáljon, galambom, ilyesmikkel. Hát akkor az én uram is szabad ember lenne?

— Szabad. Mehet oda, ahova akar.

— De ha nem megy?

— Majd a szocialisták szétzavarják magukat is. Nem kell a házasság nekik.

— De hiszen egyre fogyunk, hát csak szaporodnunk is kell. Az ország népe nem pusztulhat ki.

→ Az igaz, de még majd jobban szaporodik,

— Hogy a manóba?

— Ugy, hogy **behozzák a szabad szerelemet.**

— Hát ez mi a csoda?

— Ki-ki azt szereti, akit akar.

— Jaj, galambom, meg ne mondja ezt a Nicának, mert örömeiben kiugrik a bőréből. Tudja, hogy mennyire oda van a Battancs-gyerekért, de az anyja nem akarja.

— Most már akarja, vagy nem akarja, a Battancs-gyerek szeretője lehet, mert hiszen a felesége úgy sem lehet, **mert nem lesz házasság, hanem szabad szerelem.**

— Hogyan megy majd az?

— Maga még sohsem hallotta? Nékem a tisztelendő ur sokat beszélt róla, amikor gyónni mentem hozzá. Az úgy megy majd, hogy az ember az **az asszonyt veszi magához, akit megszeret vagy hát csak megkíván.**

— De ha a nő nem megy?

— Akkor majd **kényszerítik**, mert ami törvény, az törvény. Ismeri galambom a Hamar Sári esetét. Már nagy lánya volt neki, öregecske, csunya is volt a lelkem, amikor beállított hozzá a kisbíró, aztán tréfából azt mondta neki, hogy ma éjszaka minden fehérnépnek a főbíróval kell hálni. A lánya sirt, vonakodott, de az anyja mindjárt bekötötte a fejét, aztán azt mondta:

— Gyerünk, kisbíró uram, mert ami törvény, az törvény.

— Megette a fene az ilyen törvényt.

— Már akár ette, akár nem ette, ennek így kell lenni, mert a szocialisták így akarják, tudja galambom, hogy amit ők akarnak azt meg is csinálják. Hát nem szörnyűség lesz ez a szabad szerelem? Ennél gonoszabbat már az ördögök sem tudtak volna kifundálni.

— Hiszen akkor úgy cserélgetnek bennünket, mint az ingüket: ha egy kicsit viselték, ledobják és másikat huznak föl. Nem hinném.

— De én elhiszem, mert a tisztelendő ur nekem régen megmondta, hogy ezektől az átkozott szociálistáktól minden kitelik.

— Aztán mi lesz a gyerekekkel?

— **Összeszedik majd őket, aztán a telencházban fölnevelik.**

— Nem ismeri majd se apját, se anyját?

— Még saját magát sem, mert neve sem lesz, csak számot kap.

— Számot? Igazán?

— Legalább én úgy hallottam a városban,

— No, galambom, akkor el is vész ez a bűnös világ. Pedig azt mondják, hogy a szociálisták a nőket is megbecsülik, hiszen éppen ezért adták meg nekik a választójogot.

— Köszönöm szépen, nem kérek belőle. Szegény uram, ha megtudná ott Oroszországban, hogy nekem itthon már választójogom van, szégyenletében tán haza sem jönne.

— Olyan csunya az a választójog?

— Maga, galambom, úgy látszik, hogy nem érti. Tudja mi az a választójog? Az majd azt jelenti, hogy ha majd a szabad szerelemet behozzák, én is azt választok, akit akarok. Lássá, ezért szájaskodtak a szociálisták olyan nagyon azért a választójogért.

— Most már értem. Hogy a tűz égesse meg őket, milyen huncutok voltak. Hát akkor már tisztességes ember meg asszony nem is élhet majd a világon?

— Hogyan élhetne. Vége lesz mindennek. Jobb lett volna nem is születnünk. Nemcsak koldusok leszünk, hanem még azt akarják, hogy ringyók is legyünk.

— Aztán hol tanulták ezt a sok istentelenséget azok a szociálisták?

— A muszkáknál. A tisztelendő ur olvasta az ujságból, hogy ott azok a bojsemmikik a tizennégy-tizenöt éves lányokat arra kényszerítették, hogy adják el magukat lakásért meg kosztért a nyilvános házba, hogy mindenkié lehessenek. Mert nézze, galambom, ha minden közös, hát az asszonyt is megkommunizálják vagy mi a nyavalyát csinálnak neki és annak is közösnek kell lenni. Elhiszi?

— Hogyne hinném, ha maga mondja.

— No, én meg nem mondanám, ha nem hallottam volna.

Egy óra múlva már az egész falu arról beszél, hogy mit hallott Zsófi?

Beszéljünk okosan is!

Ugy bizony, Zsófi hugom, okosan is. Mert nincs könnyebb bolondokat beszélni. Régi dolog, hogy többet ér egy okos szó, száz bolond beszédnél.

Nem csodálkozom, hogy fölülsz a piaci pletykáknak, a vénasszonyos szószátyárkodásnak. Mert ki törődött azzal, hogy te okos teremtés légy?

Senki.

Áz iskola, a papod nem törődött vele.

Az iskolában a régi tanítómestered meglegedett azzal, hogy a bibliai történeteket bemagold és szépen énekelj. A papod nem kívánt egyebet, csak annyit, hogy szorgalmasan járad a templomot és a párbért rendesen fizessed.

Egyik sem tanított meg arra, hogy azért vagy emberi lény, hogy gondolkodni is tudj és ne elégedj meg anynyi ésszel, hogy a kávénak nem csinálsz rántást és a tarhonyát nem mosod meg szappannal, mielőtt főzni kezded.

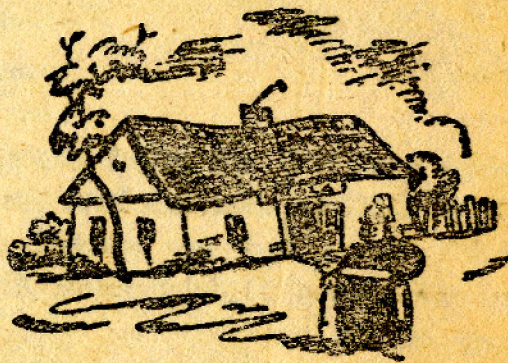
De ez nem elég, Zsófi hugom. A mai kor már többet követel az embertől: azt követeli, hogy **az asszony is törődjék a sorsával, a helyzetével, az embertársa állapotával és azon igyekezzék, hogy mindenkinek egyformán jól menjen a sorsa ebben az országban.**

Hogyan lehet ezt megcsinálni? Micsoda mesterség az, ami erre bennünket megtanít?

Ez, Zsófi hugom, az a tudomány, amit a szociálizmus réges-régen prédikál, de nagyon sokatoknak hiába prédikált, mert a tisztelendő ur rátok parancsolt a templomban:

— Ne hallgassatok a szocializmusra, mert az az ördög vallása és az, aki annak az igéit a lelkébe fogadja, elkárhozik.

És ti a tisztelendő urnak hittetek, nem azoknak, akik a szociálizmusról prédikáltak nektek, akik a fejeteket erőnek erejével az asztal fölé akarták húzni, amikor ti máiglan is az asztal alá dugtátok.

Nem haragszom rátok. Istennel és ördöggel ijesztgettek benneteket az iskolában, a templomban és ti elhittetek mindent anélkül, hogy gondolkoztatok volna. Mert gondolkozni nem is tudtatok.

Lássátok a szocializmus megtanít benneteket gondolkozni is, amikor azt mondja:

— Az iskola, a templom hazudott nektek, amikor azt mondta, hogy csak tűrjétek, szenvedjétek, legyetek hülyék, igavonó barmok, mert ilyeneké a tulvilági üdvösség, a menyeknek országa. Hazudott, mert azt akarta, hogy szolgáljátok hiven továbbra is a ti gazdáitokat, uraitokat, parancsolóitokat, dolgoztatóitokat, hogy nekik ez a föld már megadja a menyei üdvösséget, amit nektek csak a halálotok utánra ígértek. Ugy-e a papok, az urak nem tűrtek, nem szenvedtek, nem vonták az igát. Miért? Ők nem szomjuhozták a tulvilág üdvösségét? Dehogy nem, csak hogy tudták, hogy ezt a maszlagot

nektek találták ki, ez mind hazugság és ők ezen a földön, ebben a világi életben akartak kivenni minden részüket a jóból és gyönyörűségből és ezt csak úgy teheték, hogy nektek tűrés, szenvedés, baromi sors, igavonás jusson. Ti dolgozzatok, ők henyéljenek. Ti soványak maradjatok, ők meghizzanak.

Igenis, ezért prédikálták nektek a templomban azokat a Krisztusra fogott ígéket, hogy ne gyűjtsetek magatoknak földi kincseket, hanem menyei jussokat. Ugyan a papok, a nagyurak megfogadták-e ezt a parans

csot? A bolond is tudja, hogy nem. Nekik ez a földi élet kellett, mert megvan, a tulvilágit nektek ígérték, mert az ugy sincsen meg.

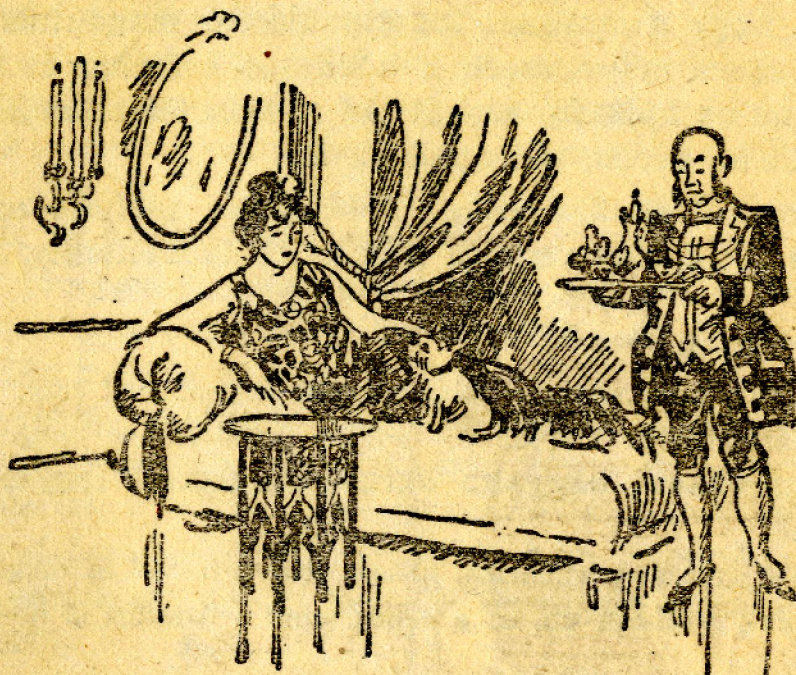
Ezt mondja a szociálizmus, ezt mondja a gondolkodni tudás, a józan ész, az okosság. A gondolkodni tudó okos ember, lásd Zsófi, akarva nem akarva szociálista, mert így okoskodik:

— Hát akkor csapjátok be a keresztanyátok térde kalácsát! Nem igazság, hogy egyik ember a születésétől a haláláig szenvedjen, robotoljon, koplaljon, a másik meg a bölcsőtől a koporsóig uraskodjék, henyéljen és minden jóban munka nélkül könyökig vájkáljon. Meg kell változtatni ennek a világnak a sorsát úgy, hogy **mindenkinek egyformán jusson munka és kenyér, pihenés és élvezet**, mert minden anyaszült embernek egyformán jussa van ahhoz, hogy az életét a lehető legjobb körülmények közt élje le. **Ne legyenek dolgoztatók, kizsákmányolók és kizsákmányoltak**, hanem a hivatásának a keretében egyformán dolgozzék mindenki, egyformán részesüljön a közös munka közös gyümölcsében.

Ezt te is így akarod, ugy-e Zsófi hugom?

Persze, hogy így, csak hogy eddig még nem mondtad, mert nem gondolkoztál, mert az iskola, a templom elhitette veled, hogy neked szegénységben, baromi sorsban kell meghalnod, miután abban születted.

Lásd, ez gyalázatos hazugság!

Neked éppen olyan jussod van kényelmesen élni, kocsikázni, fürdőzni, színházazni, mint a grófnőnek. Megteheted-e? Nem, mert neked kapálni, gyűjteni, meszolni, surolni, főzni, mosni kell. Megteszi-e ezt a grófnő? Nem. **Ő ezt a munkát másokkal végezteti.** Miért? Mert **jövedelme van.** Honnan van a jövedelme? **A vagyonából.** Mi a vagyona?

Tizezer vagy huszezer hold föld. **Ő munkálta?** Másokkal munkáltatta, akik erre a munkára rászorultak, mert abból szereztek maguknak ételmezt, ruházatot. A grófnő ételmét, ruházatát, kényelmét, ékszereit kicsoda-micsoda szerezte? Talán a gróf ur? Nem, hanem a **mások munkája** amiből a gróf ur is pompásan megélt és parádézott,

Ez sem igazság, ugy-e Zsófi?

Lásd, **ezt csinálja a tőke**, a nagy magánvagyon a földbirtoknál, a gyáraknál: egyeseket az igájába von nehéz munkára a mindennapi kenyérért másokat **óriási munkanélküli jövedelemmel kibizlal**, hatalmassá tesz a tőke nélküliek fölött

Ez sem igazság. De még ezt neked senki sem mondta. A papod nem prédikált erről, mert hiszen, ugy-e, a **papok birtokában is hány de hány százezer hold föld van** és ugyan ha maguknak kéne megmunkálni, ha a tőkéjük erejével nem hajtanák bérmunkára, robotra azokat, akiknek egy hold sem jutott, ugyan nem parlagon heverne-e ez a sok drága föld.

A papoknak, az uraknak vagyis a magánvagyonban rejlő tőkével rendelkező birtokos osztálynak kell az a szörnyű igazságtalanság, ami a munkanélküli jövedelem élvezésében rejlik és azért acsarkodnak, azért kiabálnak kigyótbékát a szociálizmusra, mert a **szociálizmus ezt az igazságtalanságot meg akarja szüntetni** vagyis azt akarja, hogy **munka nélkül ne éljen senki**, hogy a másokat kizsákmányoló magántulajdon megszűnjék, közösen műveltesék a közösség számára és hogy megvalósuljon az az igazság, amittől tán te sem félsz Zsófi hugom:

– Csak az egyék, aki dolgozik is.

Vénasszonyos szószátyárkodás, **papcsinálta pletyka** az, hogy a **szociálisták el akarják venni a ti apró földecskéiteket, házacskáitokat.**

Nem akarják!

Azt akarják, hogy százszor jobb sorsotok legyen, mint eddig volt, hogy a helyes munkamegosztás alapján — amikor mindenkinek dolgozni kell — **kevesebb munkával nagyobb darab kenyeretek legyen** és boldogabban éljétek.

A szociálizmus nem ellenetek, hanem értetek harcol és dolgozik. **A szegény emberek vallása ez**, az a vallás, amit a Krisztus is hirdetett, amikor azt mondta:

– Szeresd felebarátodat, mint magadat. **Akinek két köntöse van, adja egyiket annak, akinek egy sincs.**

Hát nem a te vallásod ez, Zsófi hugom?

Tudom, azt várod, hogy a szabad szerelemről beszéljünk már.

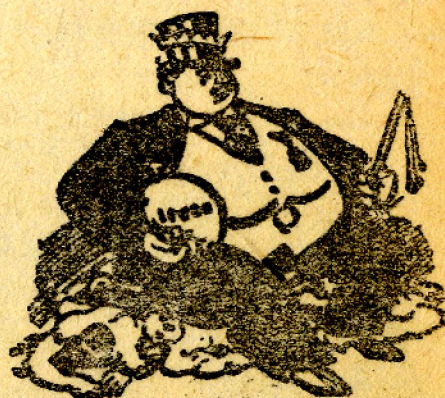
Várj, még van valami mondanivalóm.

Igy értjük meg egymást.

A munkanélküli jövedelemből élők, az ugynevezett pocakos polgárok, a **burzsoák**, rettenetesen haragusznak a szociálizmusra, mert végső célja a munkanélküli jövedelmet hozó tőkének a megsemmisítése az egyén részére, vagyis a **köztulajdonba való vétele, kommunizálása**.

Ezt úgyis mondjuk, hogy a termelő eszközöket, minők például a földbirtokok, a gyárak, a gépek, társadalmosítjuk, vagyis annak tulajdonát és termelését a köz javára megszerezzük. **Ez a kommunizmus.**

Ezt nem kell megsiratnod, ennek örülnöd kell, mert a szegényeket, a dolgozókat, az ugynevezett **proletárokat** kizsákmányoló tőke éppen úgy a te ellenséged is, mint minden proletáré, aki gondolkodni tud, aki belátja, hogy a tőkés rendszer az ő kizsákmányolója, vagyis aki már **öntudatos munkás**.

Pedig ehhez csak annyit kell tudni, hogy a társadalom, amiben élünk, osztályokra, rétegekre tagozódik. A tőkével rendelkezők, a kizsákmányolók vannak felül és a kizsákmányoltak alul. A felsőbb osztály mindig nyomta, sőt elnyomta az alsóbbat. A felsőbb osztály leverésére harcot indított az alsóbb osztály, amit úgy hívunk, hogy **osztályharc**.

Ahogy a felsőbb osztály szervezkedett, hogy az alsóbbat továbbra is elnyomja, rabságban tartsa, éppen úgy **szervezkedett** az alsóbb osztály is, hogy a felsőbb hatalmát megtörje.

A proletárok, lásd Zsófi, azért szervezkedtek, hogy győzelmes osztályharcot tudjanak vívni elnyomóik ellen. Hogy ti nem szervezkedtetek, az nemcsak a ti bűnötök, hanem gyöngítése a proletár-osztály, a **proletáriátus** erejének is. A te helyed gazdasági helyzetednél fogva a proletárok szervezetében van, nem azon kívül vagy az ellen. (A tőkésék úgy sem fogadtak volna a maguk táborába, elhahated.)

No már most ha gondolkodni tudsz és rájössz arra, hogy **öntudatos proletár vagy, akkor az osztályharcot vívó szervezett munkásság soraiban kell elhelyezkedned** és harcot kell indítanod a tőkés rendszer várait védő burzsoák ellen.

Ugy-e, mert már te is tudod, hogy a tőkés rendszer képviselőinek, a **kapitalistáknak** óriási bűnük van. Nemcsak a gyalázatos kapzsiság, a kizsákmá-

nyolás, a rabszolgatartás az ő bűnük, az ő bűnük ez a rettenetes világ-háboru is, amiben a népeket egymás ellen uszították, lemészároltatták és nagy szenvedést, irtózatos nyomort, fenekellen gyászt hoztak az emberiségre. Ha rajtuk állt volna, még most is pusztítatnák a proletárt a proletárral, mert hiszen **ők ebben a háboruban nyereszkedni akartak** csupán: elrabolni új jövedelem-forrásokat: földterületeket, gyarmatokat, bányavidékeket, gyárakat, hogy még jobban hizhassanak.

Emlékezzél csak vissza, hogy a **tisztelendő urak is, hogyan tapsoltak a háborunak**, hogyan buzdították egymás lemészárlására a megszentelt, megáldott zászlók alatt menetelő népeket.

Ugy-e lelkiismeretlen, bűnös, bosszura hívó játék volt ez a tőkés spekulánsok, a nagyhasu papok és a vörös pántlikás tőkfejű generálisok játéka, amire azt hazudták, hogy **a haza nevében** megy, pedig nem igaz, mert **a tőke nevében** folyt. A proletárok millióit hajtották vérpadra a gaz kapitalisták, a bitang diplomaták, a hülye hadvezérek és a még hülyébb királyok.

Istent és hazát emlegették ugy-e?

A tőke volt az isten, a tőke volt a haza.

Hát nem kell ezt az istent letaszítani a trónjáról és nem kell ezt a hazát visszafoglalni a tőke hatalmától és oda adni a népnek, azt mondván:

— **Csinálj magadnak új istent és ez legyen az igazság és teremts magadnak új hazát, amelynek minden porcikája, minden falatja legyen a tiéd.**

Egy évezreden át ki védte ezt a hazát?

A proletár, a nép!

Ki szántotta a földeket, ki vetett, ki aratott?

A proletár, a nép!

Ki emelt itt palotákat, gyárakat, ki épített vasutat, ki ásott bányát?

A proletár, a nép!

Hát a haza legyen a népé, aki védte, a föld azé, aki dolgozza, a palota, a gyár, a vasút, a bánya azé, akinek verejtéke árán létesült.

Ezt az igazságot hirdeti nektek a szociálizmus, a kommunizmus és ugyan oly vakok, siketek volnátok, hogy ennek az igazságnak a fényességét nem látnátok meg, a harsonáját nem hallanátok meg?

Azt a sok bárgyuságot és butaságot veszitek csak észre, amit ostobák, vagy a régi igazságtalan rendért ma is reszketők suttognak, pletykáznak uton-utfélen?

A vallástokat féltitek tőlünk? Nézd. Zsófi, én erre azt mondom, hogy semmi közöm a te vallásodhoz, amíg a te vallásod megmarad a te szobád falain belül áhíthatnak, fohászkodásnak, csodatévő hatalom segítsége iránti sóvárgásnak.

Ámde, ha egyszer ez a vallás kijön az utcára nyíltan arra törekszik, hogy a lelkek világosságát, értelmét sötétségbe burkolja, hogy az emberi méltóságot megcsufolja, hogy a haladás szellemét a babonák rabláncára verje, hogy ártatlan lelkeket a tudatlanság és a vakbuzgóság mételyével megfertőzze, hogy egyenes és tiszta erkölcsű emberek helyett képmutató farizeusokat neveljen, hogy a papok birkanyáját szoporítja: akkor annak a vallásnak azt mondom:

— **Eredj csak vissza a te szobád falai közé, de az utcán csatongolni meg ne lássalak, mert kitekerem a nyakadat!**

Nem istentelenség ez, hidd el. **Ezt mondaná maga a Jézus Krisztus is,** ha köztünk volna és tapasztalná, hogy mit csináltak a papok az ő vallásából.

Hogy a papok nem mondják ezt, hogy kigyót-békát ordítottak és suttognak most ránk: azt elhiszem.

De nem minden pap, ne gondold! Ha ujságot olvastál volna, tudhatnád, hogy már olyanok is akadtak, akik szívvel-lélekkel csatlakoztak a szociálisták táborához és éljent kiáltottak **a magyar tanács-köztársaságnak, a proletár-diktaturának,** vagyis a dolgozók hatalmának, amely a kommunizmushoz vezet.

Hiszen a Jézus első követői, a legfrissebb keresztyének is kommunizmus-

ban éltek és minden földi javaikat megosztották egymásközött. (Ugyan kérdezd meg a te papodat, hogy mikor lesz hajlandó követni az első keresztyének példáját — maga jószántából és mért csak akkor, ha muszáj?)

No, most hacsak egy kicsit is **gondolkozol**, akkor belátod, hogy nagyon okosan tettek azok, akik a tőkés rendszer oly sok bitangsága, a világháború vérfürdői után a proletárok életét millió számra föláldozó hatalomnak azt kiáltották oda:

— **Elég volt és most már nem tovább! Dögöljön meg a minden véteknek, minden igazságtalanságnak, milliók és milliók élete nyomorgatójának és elpusztítójának szülőanyja: a Tőke! Teremtünk új világot magunknak, amelyben nem a Tőke, de a Munka uralkodik, ahol az lesz a parancs, hogy aki nem dolgozik, az ne is egyék!**

Tudom, Zsófi, szegény asszony vagy, sokat dolgoztál, ugyan ettél-e mindig?

Ki vitte el az uradat Oroszországba. A tőke ugy-e?

Hát mondd, jól volt ez így?

Igazad van, nem jól volt és éppen ezen segít az új rendszer, a szociálisták végső célja a **proletárdiktatura** nevű eszközével, amivel megteremti a **kommunizmust**.

Hogy téged kommunizálnak-e?

Azt majd most mondom meg.

IV.

MI HÁT AZ A SZABADSZERELEM?

Ha egyszer-másszor a szociálisták beszélgetését hallottad volna, Zsófi hugom, a piaci beszélgetések helyett, akkor nem kéne megmondanom most, hogy az a kommunizmus nem mai találmány, mert még manapság is élnek olyan sok ezer esztendő óta élő népek a világon, akik **rettentő régóta kommunizmusban élnek**, nem ismervén a magántulajdont. Ezt az állapotot úgy hívják, hogy **őskommunizmus**. Az egész törzs közösen dolgozik, a közösen termeléseket közösen fogyasztja.

Ebből alakult ki később — amikor a törzsek családokra szakadtak — a **családközösség** a család közös termelése és közös fogyasztása.

Régebben a családban az anya volt az ur a házban, ő viselte fején a kalapot, ő rendezkedett. Később, amikor a magántulajdon a **szerezés és öröklés**

utján valamennyire kialakult, a férfiak kerekedtek fölül és az apajog alaposan elnyomta az anya jogát. Volt olyan gyönyörűségi állapot is, amikor a férj a nejét halálra is ítélhette és az ítéletet végre is hajthatta.

A férfit a magántulajdonnal járó gazdasági helyzet sokoldaluvá tette, képességeit kifejlesztette, míg a nő valamicskét visszamaradt. (Hogy ez állapot milyen káros hatással volt az emberi nem fejlődésére, arról most ne beszéljünk, hiszen kevés az időnk). Elég az hozzá, hogy ez az állapot is a magántulajdonnak köszönhető, mint annyi sok más gyilkosság, harc, háboru és sok veszedelem, ami az emberiséget pusztította.

Azt már tudjuk, hogy akinek a magántulajdona megnőtt, annak az egyéni hatalma is megnőtt. Szóval az ur lett, aki kénye-kedve szerint zsarnokoskodhatott és henyélhetett. (Amíg kommunizmusban éltek, addig mindenkinek egyformán dolgoznia kellett, mert ha lustálkodott vagy rendetlenkedett, kizárták a közösségből és szépen éhenhalhatott).

Szóval azt akarom veled megértetni, hogy a magántulajdon kifejlődésével a férfi magához ragadott minden hatalmat és jogot és bizony a nőt a család rabszolgájává süllyesztette.

Csak egyet mondok. Az imént, hogy a piacról hazajöttél, nevetve fitymálva beszéltek a nők politikai jogáról, a választójogról, ami nektek is beleszólást enged az országos ügyek intézésébe, amit népköztársaságot megcsináló októberi forradalom hozott meg a számotokra és amivel éppen úgy élhettek a tanácsköztársaságban is a tanácsstagok választásánál, mint a férfiak. Hiszen nektek sem mindegy, hogy hogyan miképpen menjen az ország sorsa. A tanácsköztársaságban ti is dolgozó emberek vagytok és azt a jogot, amit a burzsoák uralmának a megbuktatásakor a kezetekbe adtak, nem szabad ledobnotok ezzel az ostoba kijelentéssel.

— Főzőkanál való a mi kezünkbe, nem jog.

Élni kell a jogotokkal és örülni azon, hogy most már egyenlők vagytok politikai téren a férfiakkal és egyenlők lesztek a tőkés rendszer teljes kimulása után a gazdasági téren is. De más téren is, majd mindjárt megmondom.

Nagyon sok nő, ugy-e, hogy vén lány ne maradjon, hogy megélhessen, hogy a szükséges nemi érintkezésért a hamis erkölcs őrei ne kiabálhassanak rá kigyót-békát, férjhez ment ahhoz, aki éppen kapóra jött. Szerette, nem szerette, az már mellékes volt, elég az hozzá, hogy kényszerítő hatások következtében az ugynevezett szent házasság rabja lett. (Ha olyan szentség volna az a házasság, a papok is élnének vele. Nem igaz?)

Ugy-e nem volt boldog az ilyen házasság? Ugy-e ebből nem származhattak egészséges gyermekek? (Nézzétek meg, az orvosok igazolhatják, hogy a szerelem-gyermekek, a „törvénytelen“-ek a legszebbek, legerősebbek.) De meg tudott szabadulni a nő ettől a házasságtól? Nem tudott, mert a férj volt az eltartója: a kenyér, a megélhetés odaláncolta a családhoz, belelökte abba a nyoszolyába, ahol behunyta a szemét és mindig a más képét idézte a lelkébe, akit talán szeretett, de aki bizonyos gazdasági okok miatt nem vehette el.

Mondjuk, hogy az meg elvett egy csunya, de gazdag nőt, akivel sóhajtván feküdt, sóhajtván kelt.

Ugy-e, ha ez a két egymást szerető lény a házasságkötésük után összelátalkozik és megölelik egymást, akkor ez már házasságtörés, ami bűn. De amikor a házastársak egymást utálva ölelgetik egymást, az nem bűn, az a szent házasságból eredő kötelesség.

Nemde, ezeket a szerencsétlen házasságokat is az egyenlőtlen gazdasági helyzet hozta létre, ugy-e? Hány tragédiát csinált már ez? Hány szerelmes szívű fiatal feküdt kora sirba, mert a vagyoni helyzet miatt nem lehettek egymásé és házasság nélkül az álerkölcsök miatt nem tudták egymást boldogítani vagy a szegénység megakadályozta az egybekelésüket is.

És hány nőt kergetett ki az utcára a gazdasági egyenlőtlenység, hogy árulja a testét, az egészségét.

Ha ruháért, ékszerért, vagy kenyérért elbukott a nő — mert másképpen nem juthatott hozzá — ringyó lett a neve a polgári társadalom szemében és megvetették. Minek nevezték azt, akinek volt pénze és megvette azt a nőt egy órára, egy hétre vagy több hónapra? Gazdag urnak, aki szereti a kalandokat.

A gazdasági egyenlőség, vagyis a kommunizmus ezeknek véget vet. **A nőnek éppen olyan örendelkezési jogot ad, mint a férfinak: azt szeretheti, akit akar és ezért nem ostromozhatja meg az álerkölc, mint eddig tette.**

Szabadságot kap a szerelemben.

Vagyis **nem kell vagyoni előnyökért, eltartásért, bankókért eladni a testét a tőkés urnak, mert erre nem lesz szüksége, hanem azé lesz, akit szeret és azzal köt házasságot.**

A házasság alapja a kölcsönös szeretet, a kölcsönös megértés, a kölcsönös tisztelet. Ha ez az alap megdőlt, bolond az, aki a házasságot ezen a megbomlott alapon akarja összetartani.

— Hát a gyermekekkel mi lesz? — kérdezed.

Erre csak azt mondom, hogy tisztelem én azt a házasságot, amelyről így szoktak nyilatkozni:

— Tudod, elválnánk, mert én is mást szeretek, a feleségem se bánna, **de hát a gyerekek kedvéért muszáj együtt maradnunk.**

A gyermekek a kommunista társadalomban **nem vesznek éhen, nem züllenek el, mint a most összeomlott polgári társadalomban.** Ez senkinek sem okozzon gondot. A feje inkább azokért a házasságokért fájjon, amiket a kapitalista társadalom erkölcei és gazdasági törvényei drótoztak össze.

A szabad szerelem a nő lelki és testi megszabadulását jelenti a kényszerházasságok nyügétől. Ezért szabad. Egyáltalában nem jelenti azt a butaságot, amit a papok fogtak rá: no most már minden nő, minden férfinak közös használati tárgya. (Ebbe még a papszakácsnak sem egyeznének bele.) Mihelyt a nő gazdaságilag is olyan szabad lesz, mint a férfi, akkor ugyanazon jogai lesznek, mint a férfinak: **szabadon választhatja élete társát, nem szorul arra, hogy kenyérkeresőjének a családi élethez láncolt rabszolgánője legyen.**

Érted-e, Zsófi hugom?

Ha a jövő héten bemegy a piacra és megint olyan bolond beszédek hallasz, hát csak mondd oda nekik bátran:

— **Bizony nagy szamarak kendtek!**

Mondd, hogy én mondtam.

